

Роман Андрейчук: історія Героя.

Робота

Гузар Юліани

учениці 11 класу

Стенятинської ЗШ І-ІІІ ступенів

Керівник:

Дзядик Олена Мар'янівна

вчитель історії

Стенятинської ЗШ І-ІІІ ступенів

Повномасштабне вторгнення російських військ в Україну 24 лютого 2022 року принесло кровопролиття та перекреслило мрії багатьох молодих українців. Чимало юнаків і дівчат пішли добровольцями до війська, щоб зі зброєю в руках захищати свою країну від російської агресії, долучилися до лав територіальної оборони, навчилися надавати медичну допомогу пораненим, займаються волонтерством. Одним з таких юнаків був Роман Андрейчук. Хлопець захищав нашу Батьківщину з перших днів війни. Захищав відчайдушно, до останнього подиху.

Народився Роман в селі Забава що на Радехівщині, Львівської області. Був найстаршим сином у сім'ї Тетяни Романівни. З дитинства любив природу та спорт. Захоплювався рибалкою та футболом, разом із дідусем любив збирати гриби. Мама пригадує, що Роман дуже любляв проводити свій вільний час з дідусем на честь якого і був названий. Власне, саме він, навчив Романа всього, що знав. Був для онука справжнім авторитетом.

У 2001 році Роман іде в перший клас Сокальський НВК «ЗШ І ступеня – дитячий садок» по закінченню якого, продовжує навчатися у Сокальській загальноосвітній школі №2. Вчителі та однокласники пригадують Романа як допитливого, активного, дуже відповідального учня, який цікавився історією та любив спорт, цінував дружбу. Після 9 класу в 2010 році продовжує навчатись у ДПТНЗ «Сокальський професійний ліцей» за спеціальністю «Штукатур, облицювальник-плиточник». У 2013 році отримав диплом.

А далі є активним учасником подій, які увійшли в історію як Революція Гідності. Спершу Роман активно патрулює вулиці в Сокалі. Згодом їде до Києва щоб підтримати борців за справедливість на Майдані. Саме на Майдані Роман буде свідком та учасником найгарячіших подій в період січня – лютого 2014 року.

14 березня 2014 року близько 500 добровольців, серед яких і Роман, із Самооборони Майдану вирішили стати резервістами Національної гвардії України, після чого вирушили до села Нові Петрівці, Київської області, на полігон бригади спецпризначення «Барс», яка ввійшла до щойно створеної Нацгвардії. Бойовим навчанням та злагодженням добровольців керував начальник Управління бойової та спеціальної підготовки Головного управління Національної гвардії України генерал-майор Сергій Кульчицький. Від штабу Самооборони Майдану координацією процесу формування батальйону займався сотник 9-ї сотні Андрій Антонищак.

У Нових Петрівцях майбутні нацгвардійці вивчали основи рукопашного і тактику вуличного бою, вчилися діяти у складі відділення, пройшли вогневу підготовку та практичні стрільби із автоматів, пістолетів-кулеметів, снайперських гвинтівок, ручних кулеметів і великокаліберних кулеметів, шпурляли наступальні та оборонні гранати. Командир взводу 1-го резервного батальйону Олександр Вендюк пригадує, що найголовнішим було надбане почуття ліктя: «Головне, ми навчилися діяти як одне ціле. Ми пройшли

бої на Майдані і вже тоді були згуртовані. А зараз, коли вивчили тактику, відчуваємо, що непереможні.»

Уже 5 квітня 300 резервістів 1-го резервного батальйону оперативного призначення НГУ, серед яких був і Роман, склали присягу на вірність українському народові. Після цього – відбули на схід України, спершу до Павлограда, Дніпропетровська область, а потім — на бойове чергування до району Ізюм – Слов'янськ.

Протягом 2014-2015 років батальйон бере участь у визволенні Лиману, Дебальцевого та інших населених пунктів. Був нагороджений нагородами: нагрудним знаком «Батальйон ім. Кульчицького», відзнакою «Батальйон ім. генерала Кульчицького», медаллю «За оборону рідної держави», пам'ятною медаллю «Герой України генерал-майор Кульчицький С.П.» та хрестом «Учасник АТО».

В 2016 році Роман звільнений в запас. Разом з побратимами залишається на Київщині (місці дислокації батальйону). Мешкає Роман в Бориспільському районі с. Старе. Працює на мебельній фабриці «Марбет» і одночасно підпрацьовує в охоронній фірмі – охоронцем. Облаштовує своє життя, купує будинок, планує одружитися. Все змінить один день – 24 лютого 2022 року.

Після повномасштабного вторгнення Росії в Україну і початку бойових дій в перший день Роман іде у військкомат щоб знову стати на захист Батьківщини та своїх рідних. Не маючи військової освіти у званні молодшого сержанта стає командиром 1-го єгерського відділення, 3-го єгерського взводу, 3-ї єгерської роти, 1-го єгерського батальйону 68 окремої єгерської бригади ім. Олекси Довбуша. Протягом весни-осені 2022 року бригада брала участь у боях на Донеччині. 9 серпня 2022 року одружується з коханою Раєю.

У лютому 2023 року – в боях на Вугледарському напрямку. 11 червня 2023 року 68 бригадою звільнено селище Благодатне в Донецькій області. Роман нагороджений нагрудним знаком «Почесна відзнака командувача військ оперативного командування «Захід».

Під час виконання бойового завдання поблизу села Новомайорське Донецької області 2 липня 2023 року Роман Андрейчук загине у наслідок мінно-вибухової травми, несумісної з життям. Герою назавжди – 28.

Кажуть, що Господь забирає до себе найкращих ... Це дійсно так!!! Романи, ти був справжнім патріотом! Таким тебе пам'ятатимемо! Вічна шана та честь Герою!

Список джерел та літератури

1. Газета «Голос з-над Бугу» № 29 від 13 липня 2023 року
2. [Батальйон оперативного призначення НГУ ім. Сергія Кульчицького — Вікіпедія \(wikipedia.org\)](#)
3. <https://uk.wikipedia.org/wiki/68> окрема єгерська бригада